

ЗА ПЕНЧО СЛАВЕЙКОВЪ.

Извѣстието за неговата смъртъ потресе и онѣзи, които го обичаха като единъ отъ голѣмитѣ жреци, на българската книга отъ вчера и днесъ, и онѣзи, които бѣха забравили за него: това извѣстие бѣше тъй неочаквано и страшно. И когато днесъ близкитѣ му пишатъ покъртителни некролози, защото осиротяватъ, ние съ свито сърдце мислимъ за него и неговото Лаго ди Комо. Дълго въ нашата книжнина ще разказватъ заслугитѣ и значението му и въ цѣлия гамъ на похвали и ругания ще се извърши отново светотатството надъ живи и умрѣли—да бждатъ въздигнати на недостижими пиедестали, или да бждатъ сринати до бездарноститѣ. За него това ще бжде повече, отъ колкото за други.

Но у цѣлата младежъ, която обича родната рѣчь и чувство, ще остане една дълбока скръбъ. Това ще бжде скръбъ и за българската литература, която е загубила единъ голѣмъ класикъ, и за Пенчо Славейковъ, който недоизказа всичкото могъщество и красота на душата си. И сега, когато стоимъ прѣдъ тази страшна смъртъ на писателя, ние мислимъ колко голѣмъ подвигъ е да се изживѣятъ десетки години за мъничката българска книга, да се ксатъ парчета отъ душата и да се твори съ болка, съ проклятие, въ неизмѣрима и страшна самота, да се твори литература, въ която да прогледне